

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zasądzenie kwoty 2 460,84 Euro oraz 2 957,62 zł na podstawie umów przewozu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedwczesnego wytoczenia powództwa z uwagi na niewystosowanie przez powoda wezwania do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2015 r. pomiędzy pozwanym oraz powodem zawarta została umowa nazwana kontraktem o współpracy w zakresie przewozów krajowych i międzynarodowych (umowa – k. 8 – 13). W oparciu o wskazaną umowę pozwany zlecił powodowi przewozy: w dniu 8 maja 2015 r. na trasie B. – S., w dniu 14 maja 2015 r. na trasie L. – G., w dniu 15 maja 2015 r. na trasie Susy En B. – K., w dniu 20 maja 2015 r. na trasie K. – W., w dniu 25 maja 2015 r. na trasie K. S. Q. – F., w dniu 27 maja 2015 r. na trasie R.-C.. Po wykonaniu przewozów powód wystawił faktury VAT tytułem przewoźnego (zlecenia przewozu –k. 14, listy przewozowe, faktury VAT – k. 14 – k. 36).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności. Stan faktyczny między stronami nie był sporny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Do stosunku prawnego między stronami należy stosować przepisy Ustawy z 1984 r. Prawo przewozowe, jeśli chodzi o przewóz na terenie Polski, zaś w przypadku przewozu międzynarodowego zastosowanie będą miały przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i Protokół podpisania sporządzone w G. dnia 19 maja 1956 (Dz. U. z 1962 r., Nr 49, poz. 238 zał.). Zgodnie bowiem z art. 1 Konwencji niniejszą Konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niezależnie jednak od tego czy przewóz miał charakter krajowy czy też międzynarodowy do każdego z nich zastosowanie będzie miał przepis art. 75 Prawa przewozowego. Zgodnie z jego ust. 1 dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Zgodnie zaś z ust. 2 reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty. Jeśli chodzi o przewóz krajowy, to w tym zakresie jest bezpośrednio stosowanie owego przepisu. W przypadku zaś przewozów międzynarodowych, Konwencja CMR nie zawiera analogicznego uregulowania. Jednakże zgodnie z § 12 ust. 3 umowy, która regulowała współpracę stron w zakresie przewozów, w sprawach nie uregulowanych niniejszym kontraktem mają zastosowanie przepisy prawa polskiego – Kodeksu Cywilnego oraz prawa przewozowego. Podnieść więc należy, iż również w przypadku przewozu opartego o przepisy Konwencji stosować należy art. 75 Prawa przewozowego. Wskazać należy, iż takie odesłanie umowne jest jak najbardziej dopuszczalne. Zgodnie bowiem z art. 41 Konwencji z zastrzeżeniem postanowień artykułu 40 jest nieważna i pozbawiona mocy każda klauzula, która pośrednio lub bezpośrednio naruszałaby postanowienia niniejszej Konwencji. Nieważność takich klauzul nie pociąga za sobą nieważności pozostałych postanowień umowy. W szczególności byłaby nieważna każda klauzula ustępująca na rzecz przewoźnika korzyści z ubezpieczenia towaru oraz każda inna analogiczna klauzula, jak również każda klauzula przenosząca ciężar dowodu.

Odesłanie do przepisów prawa krajowego w tym regulującego postępowanie reklamacyjne nie narusza żadnego z postanowień Konwencji, stanowi jedynie uregulowanie wzajemnych obowiązków stron związanych z procedurą dochodzenia roszczeń.

I tak, konieczność zastosowania przepisu art. 75 Prawa przewozowego nawet na podstawie odesłania umownego powoduje, iż konsekwencje są tożsame. Przy czym nie było sporne, że brak było wykonania po stronie powoda obowiązku wcześniejszego wezwania do zapłaty pozwanego. Zdaniem sądu, nie można uznać, iż samo wniesienie pozwu, wydanie nakazu zapłaty przez sąd, stanowi już o wezwaniu do zapłaty w świetle powołanego przepisu. Przyjęcie takiej argumentacji powodowałoby, iż przepis ten byłby zbędny, nie miałby w ogóle zastosowania. Skoro pozew zastępowałby wezwanie do zapłaty, wówczas bez znaczenia byłaby regulacja, iż dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Istota tego uregulowania polega na tym, aby umożliwić stronom załatwienie sprawy bez postępowania sądowego, aby wezwanie, reklamacja nastąpiła poza procesem. Skoro wytoczenie powództwa miałyby zastąpić wezwanie do zapłaty, przepis art. 75 k.c. byłby bez znaczenia, a co za tym idzie argumentacja taka godziłaby w celowość ustanowienia tego przepisu przez ustawodawcę.

Niewątpliwie poza procesem powód nie wzywał pozwanego do zapłaty. Zgodzić się należy z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CKN 939/00, Lex nr 560880, zgodnie z którym art. 75 ust. 1 ustawy z 1984 r. Prawo przewozowe oznacza przejściowy brak legitymacji biernej odbiorcy, prowadzący w razie niewykorzystania postępowania reklamacyjnego do oddalenia powództwa jako przedwcześnie wniesionego. Także Sąd Apelacyjny w Gdańsku z dnia 23 stycznia 2013 r., V ACa 1009/12, Lex nr 1321921 wskazał, iż sformułowanie dyspozycji art. 75 ust. 1 ustawy z 1984 r. - Prawo przewozowe nie daje podstaw do wysnucia wniosku o przejściowej nawet niedopuszczalności drogi sądowej, ponieważ warunkiem pozbawienia jednostki prawa do poddania sprawy cywilnej pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego jest przekazanie jej w drodze ustawowej do właściwości sądu szczególnego lub innego organu, jak to stanowi art. 2 § 1 i 3 k.p.c. Wobec tego przytoczony przepis prawa przewozowego oznacza przejściowy brak legitymacji biernej odbiorcy, prowadzący w razie niewykorzystania postępowania reklamacyjnego do oddalenia powództwa jako przedwcześnie wniesionego.

Tym samym powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany wygrał w całości sprawę i na należne mu od powoda koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

-odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.